

Llegenda de La Fada del Campanar

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Església de Santa Maria
Emplaçament	Plaça de l'Església, s/n
Alçada:	204

Coordenades:

Latitud:	41.63236
Longitud:	2.16258
UTM Est (X):	430249
UTM Nord (Y):	4609298

Classificació

Número de fitxa	08033 - 190
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	publicat
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Científic
Titularitat	Pública
Autoria de la fitxa	Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa:	ds., 08/11/2008 - 01:00

Descripció

Llegenda que relata que al campanar de l'església de Santa Maria fa molts i molts anys hi vivia una fada a la qual li agradava molt fer entremaliadures. Tan podia tocar a somatent, i riure en veure els homes del poble

sortir de casa en plena nit i empipats tornar a dormir en veure que no passava res, com fer-les tocar just abans que sortís el sol, despertant a tothom. Està clar que pagesos, i altra gent del poble, s'enfadaven d'allò més amb el campaner del poble pensant que era ell. El campaner callava, resignat; ell coneixia l'existència de la fada, però en tota la tradició de campaners de la seva família, ningú mai havia parlat de l'existència de la fada. Sort que quan s'apropaven tempestes, la fada feia repicar les campanes tan i tan fort que els núvols fugien, i llavors els vilatans felicitaven el campaner, que prou sabia que havia estat obra de la fada.

Un dia, en Pere, un noi de dinou anys, fill del campaner, i que encara no s'havia iniciat en l'ofici, desconixedor de l'existència de la fada i cansat de les bromes pesades dels companys, va decidir esbrinar que li passava al seu pare. Un dia a la nit, va pujar dalt del campanar i s'amagava, a l'espera de veure el seu pare; sense resultat tornà a provar-ho dia rera dia. Una nit, la fada, que només pot ser vista si un raig de lluna la travessa, es va compadir d'en Pere i es deixà travessar per un raig de lluna.

En veure-la va voler agafar-la, però amb tanta mala sort que va caure al terra i perdé el coneixment. En Pere, continuava anant nit rera nit per veure la fada, sense cap resultat, i entre les seves penes recordà una història que li havia explicat el seu avi quan era petit que deia que les fades eren uns éssers que només es podien veure si les travessava un raig de lluna plena. També li havia explicat que la nit de Sant Joan, aquestes anaven al gorg d'en Pèlags i allí es podien veure perquè era una nit especial, però tot això s'havia de fer tenint cura de no ser vist, ja que els càstigs eren terribles. Així que va decidir esperar la nit de Sant Joan i amagar-se darrera una pedra del gorg. De cop i volta les fades apareixeren una darrera l'altra, fins que la del campanar va arribar. En Pere, oblidant les paraules del seu avi es deixà veure i les fades van decidir castigar-lo severament convertint-lo en roc per sempre més. La fada del campanar acceptà el càstig però demanà que la nit de Sant Joan pogués tornar-la a veure i així acabà. Mai més ningú tornà a veure en Pere, tan sols, la fada del campanar la nit de Sant Joan.

Bibliografia

HERNÁNDEZ, J. i MONLEÓN, A.(2007). Visió històrica de Caldes de Montbui. pp 20-21. Ed. Ajuntament de Caldes de Montbui i Thermalia.

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històricde noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barelona.

